

EL TEMPS QUE CORRE per JOAN F. MIRA

Pràctica de l'enveja

“Seria molt més feliç si la ciutat on vaig nàixer haguera produït llinatges Maragall, de poetes i d'alcaldes com aquests. Perquè començar el segle amb Teodor Llorente i acabar-lo amb Rita Barberà, no és exactament la mateixa cosa. L'enveja no és una virtut, és un vici, i provoca úlceres incòmodes.”

El senyor Jaume Font, per exemple. O un debat al parlament britànic. O l'alcalde Pasqual Maragall. Açò també es podria dir crònica de dos dies a Barcelona, o breus consideracions sobre l'enveja històrica i civil. M'explicaré. Això era que la vesprada del 25 de novembre matava jo en una habitació d'hotel un parell d'hores ja ben mortes, entre el tren i l'obligació del dia, que era assistir als dies d'homenatge a Joan Fuster a la Casa de la Caritat o CCCB. En hores d'hotel com aquesta, vesperlines o nocturnes, distrau moltíssim prémer els botons de l'aparell de la tele, tombar-se al llit, i veure desfilar la incoherència del món. Sobretot quan l'habitació, com sol passar, no té condicions per la lectura confortable. Vaig posar un canal de notícies del cel, i em vaig distraure prop d'una hora seguint un debat a la Cambra o Casa dels Comuns. El Canceller de l'Escaquer, o siga ministre de finances, explicava als seus molt honorables amics, i honorables cavallers i dames, els problemes de la participació britànica en la moneda única europea. Fa anys, la cambra dels comptes del regne gastava una taula coberta amb roba escacada per facilitar el recompte dels muntonets de moneda, i d'ací el nom del canceller. Ara, quan els britànics parlen de diners i de política al parlament, és una glòria mirar-los i escoltar-los. Parla el canceller breument, se senten murmuris de desaprovació i d'aprovació, una part dels diputats s'alça i torna a seure ritualment, la presidència dóna la paraula, i un altre honorable cavaller s'aixeca i parla, també breument i amb substància. Parlen des del seu escó, es miren a la cara, es tracten de molt honorable amic, i diuen les coses que fan al cas. Altres dies es barallen sorollosament, i és igualment exemplar. I no es pareix en res, absolutament en res, als nostres insuportables i tristíssims parlaments de València, Barcelona o Madrid: tan pocs anys que tenen de vida i tan revellits, rígids, burocràtics, passius, jeràrquics i distants. De manera que l'enveja em començava a rosegat la fantasia.

La segona hora morta a l'hotel la vaig passar seguint a la pantalla les explicacions que donava l'alcalde Maragall anunciant la seua dimis-

sió a terme fix. Magnífic, vaig pensar, em semblava de primera que un alcalde important, acreditat i famós, sòlid i amb un lloc segur en la història, es permeta el luxe moral de dimitir. Sobretot en aquest país on només dimiteixen els difunts o els condemnats a trenta anys i un dia en sentència del Suprem. Jo no he votat mai, com és obvi, el senyor Maragall, tampoc he votat mai el seu partit, ni crec que el votaré. Jo vote altres coses. Però seria una mica més feliç si la capital del meu país, que es diu València, haguera tingut durant quinze anys un alcalde com Pasqual Maragall, i fa cent anys un poeta i home públic com l'avi de l'alcalde, i algunes coses més que un llinatge així segurament representa. Seria molt més feliç si la ciutat on vaig nàixer haguera produït llinatges Maragall, de poetes i d'alcaldes com aquests. Perquè començar el segle amb Teodor Llorente i acabar-lo amb Rita Barberà, no és exactament la mateixa cosa. L'enveja no és una virtut, és un vici, i provoca úlceres incòmodes.

L'endemà de matí, després d'altres obligacions, vaig passar una hora i mitja al local de la Fundació Jaume Font, Fonoteca Històrica, per deixar enregistrada una cinta. El senyor Jaume Font, segons explica el fullet, nascut l'any 1918, deixeble d'Alexandre Galí i de Josep M. Batista i Roca, s'ha dedicat molts anys a l'educació d'infants i joves, ha estat protagonista de la creació d'escoles i durant deu anys dirigent de l'escoltisme. Durant els darrers trenta anys, diu també el fullet, amb una clara vocació de suplència d'unes institucions que no teniem i de servei al país, ha anat recollint documents escrits, gràfics i audiovisuals i n'ha creat de nous. I amb tot això ha muntat una fonoteca, un centre acollidor i eficaç, una institució familiar, un lloc deliciós, on ell i la seua esposa us acullen i us mostren materials d'una riquesa i un valor segurament únics. I eixint d'allí, prop del parc Güell, pensava que ja tinc sort que Barcelona siga també una miqueta, o molt, la meua capital, i que Anglaterra siga Europa i jo europeu. Perquè si no, entre el parlament, l'alcalde i el senyor Jaume Font, hauria pogut dir que "el cor de tal enveja n'era gras/ que en contemplar d'un altre l'alegria/ ja em veies groc de front i galta i nas", com tradueix Sagarra uns coneixuts versos del Purgatori del Dant.